

[Sigsgaard.]

rat for stærkt. Det gælder nok ganske rigtigt den samtidighedsskat, som ministeren beskriver. Men der er jo andre muligheder, som man åbenbart slet ikke har været inde på. Efter samtaler med sagkyndige på området er jeg nået frem til, at følgende form for samtidighedsskat ville kunne praktiseres i 1969: kommunerne skulle før januar 1969 foretage en forskudsligning, baseret på skøn over 1969-indtægterne. De udsteder skattekort, arbejdsgiverne indeholder skatten i lønningerne fra januar 1969 og indsender pengene til postgirokontoret. Når 1969 er udløbet, sender arbejdsgiverne på sædvanlig måde lønsedler ind, og på sedlerne skal det i en særlig rubrik være oplyst, hvad der er tilbageholdt. Dermed er der tilstrækkeligt grundlag for beregningen af lønmodtagernes slutskat. For selvstændige erhvervsdrivende, B-skatteyderne, kan indbetalingen ske til kommunerne som hidtil. Den nødvendige kontrol i marken kunne f. eks. udføres af momsinspektørerne. I mellemtiden kan Datacentralen så arbejde færdig, så den integrerede ordning kan indføres fra januar 1970. Det centrale i systemet er, at EDB-behandling, registrering og løbende konteringer undgås. Dette system vil ikke belaste kommunerne særlig meget, og det vil nok bedre kunne gennemføres end det forslag om samtidighedsskat, finansministeren har opgivet.

Udsættelsen af kildeskatten og hele usikkerheden omkring den fremtidige beskatning er en stor belastning for befolkningen. Mange har indrettet deres økonomi efter kildeskat i 1969, og for dem er det en slem streg i regningen, at den ikke kommer. Jeg synes, vi skylder dem at gøre alt for dog at finde frem til en eller anden form for samtidighedsskat; derfor disse bemærkninger. Og jeg er helt sikker på, at det kan gøres. Vi skal også gøre det, selv om det kan give en smule vanskeligheder og nogle ekstra administrationsudgifter. Jeg opfordrer altså finansministeren til nøje at overveje det forslag, jeg har skitseret.

Harve forretningsordenen givet mulighed derfor, ville jeg på dette tidspunkt have fremsat et forslag om motiveret dagsorden. Det kunne have lydt noget i denne retning: Idet folketinget opfordrer regeringen til for kalenderåret 1969 at foreslå indført en sam-

tidighedsskat, således at A-skatteyderne på basis af kommunal forskudsligning indbetaler skatten gennem arbejdsgiverne til postgirokontoret, medens B-skatteyderne indbetaler til kommunerne som hidtil og således at arbejdsgiverne efter årets udløb på sædvanlig måde indsender lønsedler med angivelse af de indbetalte skattebeløbs størrelse som grundlag for beregningen af slutskatten, fortsætter tinget behandlingen af den foreliggende sag. Men desværre, forretningsordenen giver jo ikke mulighed for at tage sådanne beslutninger.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg vil gerne sige til hr. Sigsgaard, at jeg vil sørge for, at de tanker, han fremsatte, bliver bedømt og vurderet, og så han kan få tilstillet departementets bemærkninger dertil, så han ikke behøver at ærgre sig over, at der ikke kan stilles dagsordensforslag i dag. Det hjælper jo heller ikke ret meget at få vedtaget et dagsordensforslag, hvis det ikke kan praktiseres.

Se, så vil jeg takke hr. Henry Christensen og andre ordførere for venlige indlæg, og jeg vil takke hr. Henry Christensen for hans opfordring til, at lovforslag nu kommer hurtigt frem; de vil blive færdiggjort, så de bliver fremsat inden den 15. marts, og derefter må regeringen forbeholde sig på enkelte områder at stille nogle ændringsforslag under sagens behandling her i folketinget, ligesom andre naturligvis kan gøre det.

Der er blevet spurgt her — og det skulle egentlig være fremgået, synes jeg, med tilstrækkelig tydelighed af min redegørelse — hvornår man egentlig nu vil sætte kildeskatten i kraft. Og der er jo ingen tvivl om, at vi har sagt 1. januar 1970.

Jeg skal derefter gøre nogle bemærkninger til det, andre ordførere har nævnt her idag. Vi ved jo godt, at hr. Aksel Larsen er bedst i opposition, og har vi ikke vidst det tidligere, så fik vi det i hvert fald erkendt i dag. Så kan han rigtigt bruge den lærdom, han fik i sin ungdom i marxistisk dialektik, og rive tingene fri fra deres kendsgerninger og finde gamle udtalelser og alt det dér.

Han siger, at i notatet af 2. februar fra skattedepartementet og af 12. februar fra Datacentralen, dér lå der ingen advarsler, og dér var der ingen betænkeligheder. Jo, der var givet udtryk for, at der var uhyre